

ninger, for Exempel Laan til Kommuner eller Husmænd, saa var det derved givet, at der ikke kunde bevilges Noget til Embedsmænd; det vilde være Konsekvensen, naar Sagen opfattedes fra Sparssommelighedshensynet. Men Spørgsmaalet er her slet ikke, om Staten har Raad hertil, vi vide jo, at der er Overflod, at store Summer famles op i Reserverfonden, saa at paa en Maade kunne vi have Raad til, hvad det skulde være; men Spørgsmaalet er, om det er forsvarligt, billigt og retfærdigt at give Pengene til det, hvortil de her skulle gives, om det stemmer med de Regler, som Folkethinget har hævdet, med de Grundsatninger, som vi maa hævde paa det Omraade, eller om det ikke vil føre til Ting, som vi ikke kunne staa ved, naar vi komme til Lønningslovenes Revision? Nu opstillede det ærede Medlem Betragtninger, og han blev her ganske høitidelig over for mig, — om, at det var sørgeligt, at jeg kunde tale saaledes, og at jeg vilde tænke paa at bygge et Demokrati op paa Grundlag af, at Embedsmændene ikke vare højere lønede end med 4,400 Kroner, og han blev ganske rørt over disse Embedsmænd. Men det har Altsammen ikke det Allermindste med Sagen at gjøre. Det Spørgsmaal, om Lønningerne ere høje nok eller ikke, vedkommer os ikke i fjerneste Maade i denne Sag; men, hvad der vedkommer os her er udelukkende om Embedsmændene, afsat fra, om Lønningerne ere store nok eller ikke, skulle, naar der ingen Dyrtid er, alligevel have Dyrtidstillæg, naar de have en Løn af 4,400 Kroner? Skulle vi ind paa det andet Spørgsmaal, om Lønningerne ere høje nok eller ikke, saa kunne det ærede Medlem og jeg godt komme til en Forhandling derom, saa komme helt andre Synspunkter til at gjøre sig gjældende; men det Spørgsmaal hører hen under Lønningslovenes Revision og hører ikke herhen. Det ærede Medlem er gaaet over paa et Terrain, som ikke har det Mindste med det foreliggende Spørgsmaal at gjøre. Saa sagde det ærede Medlem, at han vilde heller ikke sige, at det var høit lønede Embedsmænd, at det var i og for sig ikke for Meget, de fik, og saa Videre. Ja, naar vi skulle ind paa det Spørgsmaal om Lønningernes Høide, skal jeg meget let, tror jeg, blive enig med det ærede Medlem, naar han vil staa ved, hvad der er udtalt fra vor Side og fra hans. (Ordføreren: Fra vor Side?). Ja, fra det Partis Side, som det ærede Medlem gik ud af ifjor, og hvortil han indtil da havde høit. Af det Parti har det bestandig været hævdet, at, hvad det kommer an paa, er, at samtidig med, at Embedsmændenes Lønninger sættes op, maa deres Arbejde forøges; det vil sige, for at vide, om Embedsmændene ere høit eller lavt lønede, maa man vide, hvor meget Arbejde der kræves af dem. I denne Henseende ere vi herhjemme inde paa en fuldstændig urigtig Opfattelse,

idet vi have Embedsmænd, der kun arbejde en ringe Del af deres Tid. Naar de havde Arbejde for hele deres Tid for Staten, saa kunde man sige, at de fik for Lidt for det Arbejde, de anvende paa det; men i Almindelighed leve de ikke af deres Løn, fordi ikke hele deres Tid tilhører Staten, men mange af dem have megen Tid tilovers, mere eller mindre. Der er jo nemlig i vor hele Administration den Feil, at der er for mange Embedsmænd. Det er jo en gammel og udbatteret Sag, og det ærede Medlem har i den Grad været med til at staa dette fast, at jeg ikke kan forstaa, at han kan gaa fra, hvad han saaledes har været med til i mange Aar at staa fast. Jeg undrer mig endnu mere over at høre det ærede Medlem fortsætte, som han gjorde, thi han sagde, at han vilde ikke være med til at gjøre Spring. Han vilde nok gjøre Forandringer, men paa en sømmelig Maade give Embedsmændene Dyrtidstillæg. Det udtales nu idag af det ærede Medlem, som i 1873, paa Dyrtidens Høidepunkt, var med til at stemme for, hvad vi nu foreslaa. Da begik han altsaa noget U sømmeligt, og det maatte den Gang være meget mere usømmeligt end nu, thi den Gang var Dyrtiden, men nu er der ingen Dyrtid, og han stemte selv derfor og arbejdede selv derfor i 1873. (Ordføreren: De mener vel i 1875?). Nei, jeg mener i 1874. Og i 1875 holdt det ærede Medlem paa, at man paa ingen Maade maatte gaa saa høit op som til 4,400 Kr., men skulde blive staaende ved 1,600 Rdl. Dengang, da der var den stærkeste Dyrtid, var han en bestemt Modstander af den Overenskomst, som sluttedes, og sagde, at han ikke vilde gaa til denne Grændse af 4,400 Kr., fordi den var meget for høi, og nu, da Dyrtiden er længst forbi, da der ingen Dyrtid er, betegner han som ikke sømmeligt, hvad han selv var med til at bestemme under Dyrtiden. Sagen er, at det ærede Medlem har nu en helt anden Maade at se Forholdene paa end for et Aars Tid siden. Det ærede Medlem skulde saa nødvendig tale om at gjøre Spring i denne Sag, thi netop hele hans Betragtning er et Spring fra 1873. Det ærede Medlem har nemlig efter den 3die Januar foretaget en Frontforandring, en fuldstændig Forandring af sin hele Politikk. Det er Sagen, og det er det, der her første Gang kommer frem idag, og som begyndte at skimte frem i det ærede Medlems Forsøg paa at love den ærede Kultusminister hans Tilsynsmand igaar. Det ærede Medlem har gjort en Frontforandring; thi naar det ærede Medlem nu taler om, hvorledes Stillingen var før og efter den 3die Januar, og siger, at der kun var eet Punkt, og han benyttede Leiligheden til at faae bragt ud i Verden, at han har været særlig villig til at skaffe den kongelige Familie et Tag over Hovedet, saa at det ikke skulde regne paa den, saa er det meget smukt, at han kunde faae bragt ogsaa det. Jeg synes imidlertid dog, at